

Dopisi.

Dobova. (Dobova, kje si?) Da bi vedeli, g. urednik, kako vzvišen utis je povzročila v meni probujenost onih slovenskih občin, kojih imena sem bral v zadnjem »Gospodarju« pod nadpisom: zavedne občine. Da, to je vsekako važno znamenje za bodočnost, da preveva slov. občine odločno narodni duh, da razumeva naše ljudstvo položaj celokupnega naroda slovenskega. Lepa imena, a še lepša in pomenljiva je probujenost zavednih občin.

Pa še z druge strani me je zanimal važen članek. Prepričan sem bil da zavzema med zavednimi občinami častno mesto tudi sedem dobovskih občin. Bral sem toraj pazljivo: Za slovensko nadsodišče v Ljubljani so vložile pri c. kr. pravosodnem ministerstvu prošnjo sledeče občine . . . Toda, ali me vara oko? Dobove ni. Berem dalje: Na državni zbor so vložile v isti zadevi prošnje, občine . . . a Dobova je preskromna, da bi se pokazala pred svetom.

Pa saj je še vseučilišče na vrsti, si mislim, za to se mora gotovo oglasiti Dobova, saj pošilja vendar vsako leto nabudne mladeniče v gimnazijske šole. A katere občine spet ni med onimi, ki so vložile prošnjo za ustanovo vseučilišča v Ljubljani? Da, Dobova ni zavedna! Dirnilo me je nekaj neprijetnega.

A še nisem omenil prošenj za poštne napise in pečate, za slovenske napise na železničnih postajah, za enakopravnost slovenskega jezika po vseh uradih. Gotovo je tu storila Dobova svojo narodno dolžnost, a spet mi je splaval upo vodi. Dobove ni, pa je ni. Dobova, Dobova, kje si?

Izpod Pohorja. Stara hrvatska prislovica pravi: »Komu je sv. Petar kum, lahko mu je u nebo doći (priti)«. Našemu staremu prijatelju Simoniču ni sicer kumoval Bog ve kak mogotec tega sveta, toda on ima imenitnega strica, in to je tudi nekaj; s priporočilom tega strica, ki prè ima velevažno besedo v deželnem odboru, upa naš dični german že dve leti, da dobi mastno službico reprezentanta na Slatini. Imenovano službo mora, kaj pa da, dobiti jedino le veliki Nemeč. To pa za to, ker glasom zemljepisja leži rogaška Slatina sredi nemškega ljudstva, kar se mora velikemu številu jugoslovenskih gostov tudi dejanski po reprezentanci pokazati. Simoničevo germansko plemstvo, kakor je znano, sicer ne seže gor do Askera in Emble, a german je vendar le, pa še kakšen! Mi ga le pomilujemo, da njegovo upanje ostane toliko časa neizpolnjeno, zlasti

ker je pred dvema mesecema nezmotljivo prerokoval, da mu je s 1. januarjem 1899. služba podeljana, a sedaj glej! zopet nič. Pa naj še kdo poreče, da človeku ni na tem čelarnem svetu vsled samega upanja obupati.

Iz ptujskega okraja. (Zdravstvene zadeve.) Vsako leto se prikaže tu in tam, osobito v zimskem času, morilka otrok, davica. V tukajšnji občini sv. Bolfenka se je prikradla v hišo nekega posestnika še pred tremi tedni in pobrala nadobudno deklico, pridno šolarko. Potem je bolezen malce prenehala in strah vseh se je nekoliko polegel. A zdaj je nastopila na novo i zopet odnesla žrtve; pri eni hiši sta umrla dva otroka in tretji — 12letni fantek — leži v umiranju, pri drugi hiši ležite dve sestrici. Postava tirja ostro od občinskih uradov in šolskih vodstev, da takoj naznanijo okr. glavarstvu nastop kake kužne bolezni. Zakaj tirja to postava in kaznuje one, ki bi jo prezirali? Nedvomno zato, da se omeji in mogoče zabrani razširjanje takšne bolezni. Tudi tukaj se je takoj naznanil nastop bolezni. A okrajni zdravnik je prišel še le po smrti dotičnega otroka. Zdaj pa, ko je vnovič bolezen nastopila, in sta še dva otroka umrla in jih je še več v smrtni nevarnosti, zdaj pa (do 7. januarija) ga sploh ni. Zakaj je tedaj ta postava? Zakaj se morajo naznaniti slučajni kužnih bolezni? Zakaj imamo okrajnega zdravnika? Kdor ve, kaj je davica, kdor je že gledal bolečine in muke ubogih otrok, kdor je že slišal jok in tarnjanje obupnih starišev, stoječih pri svojih ljubljencih, ko bi jim iz srca radi pomagali, pa ne morejo, ta bo razumel našo žalost in nejevoljo. In mi nimamo v obližju nikjer zdravnika, najbližji je ravno ptujski. Poprej je še bil vsaj na Ptujski gori, zdaj smo pa popolno zapuščeni. Mi kličemo in tirjamo od zastopov občin, ki so v obližju Ptujke gore, da se nemudoma snidejo in pomenijo, kako bi zopet dobili tu-sem zdravnika, da v prvi vrsti določijo takšno svoto v podporo zdravnika, da bomo lahko upsi, da se bo kak priden in postrežljiv zdravnik tu naselil. Le pomislite, da davica skoraj vsako leto nastopi in koliko drugih slučajev lahko nanaglooma nastopi, zdravnika pa ni nikjer blizu! Prosimo in zahtevamo, da ne odlagate, da takoj potrebno ukrenete.

Iz Ljutomera. (Občinsko gospodarstvo.) Premoženje naše občine je v tako slabem stanju, da je treba štediti in štediti in na vsak krajcar gledati. Vkljub temu pa ima naša občina celo vrsto nepotrebnih izdavkov, zoper katere se zastopniki upirajo slovenski odborniki. Ne bomo govorili

o nemški šoli, ki stane vsako leto okoli 400 gl. iz občinske, oziroma hranilniške blagajnice, pač pa hočemo volilce opozoriti na zadevo občinskega zdravnika.

Pred nekterimi leti se je osnoval za občine ljutomerske in malonedeljske fare sanitetni distrikt (zdravniško okrožje) in takrat se je nastavil kot okrožni zdravnik gospod dr. Anton Mihalič. Ljutomerska občina pa ni hotela pristopiti temu okrožju, ampak je hotela imeti svojega lastnega občinskega zdravnika. Dasiravno je občinska blagajnica prazna, so mislili naši Nemci na leto kacic 800 gl. plačati za kakšnega »Nemca«, ki bi ga za zdravnika sem dobili. Nihče se ni oglašil. Na to so razpisali službo s 500 gl. in so jo dali g. dr. Vozelki. To mu je bila lepa podpora. Kaj mislite, kaj ima opraviti tak občinski zdravnik? On mora biti navzoč pri stavbarskih komisijah. Teh je v Ljutomeru na leto od 3—6. Potem ima ogledati mrliče. Teh je na leto v trgu 10—15 in za vse to delo 500 gl.!! To smo bogati, ki tako plačujemo.

Pozneje se je znižala ta plača na 300 gl. Ali opravila tudi ni bilo več, tako, da je bil gosp. župan v največji zadregi, ko ga je občinski odbornik vprašal, kaj je storil občinski zdravnik v preteklem letu za 300 gl. Vsi ti stroški bi se znižali na 50 do 60 gl., če trg pristopi okoliški sanitetni občini. Zato je slovenski odbornik v seji dne 7. januarija predlagal, naj se za naprej opusti občinski zdravnik in naj občina pristopi okoliški sanitetni občini. Toda nemška večina ni hotela vsprejeti odbornikovega predloga, naj se za naprej opusti občinski zdravnik in naj občina pristopi sanitetnemu okoliškemu okrožju. — Gospod dr. Mihalič je okrožni zdravnik, in namesto da bi njemu privoščili 50 borih goldinarčkov, jih prostovoljno drugemu dajo 300 gl. Nemška večina je glasovala proti temu predlogu in zopet bomo vsako leto plačevali po 250 gl.

Še eno. Na ljutomerskem lovu se zabava g. dr. Rožič. Vsak mu to veselje privošči. Pa več plačevati bi moral. Pred 5 leti je nemška večina podaljšala najemno pogodbo za staro najemnino 40 gl. Letos pa se je mož zbal slovenskih odbornikov in ko je prosil za podaljšanje najemne pogodbe, je prostovoljno obljubil 80 gl. Zakaj pa prej ne? Občina je torej v 5 letih 200 gl. na najemnini izgubila. Če bi bil šel lov na dražbo, bi se bil prodal za 100 gl. Tudi letos je v seji dne 7. januarija nemška večina sklenola, priporočati podaljšanje najemne pogodbe. Zakaj ne na dražbo? Kdor več plača, tisti naj lov ima. Občina krvavo po-

«Glej, kako govoriš danes, Anica?»
 «Res je, nimaš me rad, ako me pustiš samo doma! Ostani pri meni!»
 «Ne, odločil sem se, danes grem na vsak način!»
 «Torej moje volje nočeš izpolniti?»
 «Danes ne,» odgovori Tone, ter vzame klobuk in odide.
 «Dobro, tudi jaz te potem nimam več rada,» bile so zadnje besede Aničine. In veseli izraz ji je izginil z obraza. Žalostno je začela gledati pred se, ko ji je odšel mož, in v temnih očeh so se zalesketale svetle solzice. Ah, užaljena ljubezen, prvokrat užaljena ljubezen!
 Ko je bila sama, začela je kovati mlada ženica nasproti svojemu možu maščevalne nakane. Kadar bo prišel Tone domov, ne bo govorila z njim nekoliko časa niti besedice, nobene besedice. Če jo bode kaj vprašal, bo pa molčala. Naj čuti, da je užaljena. Hoče ga kaznovati! Da, da, mlade in lepe žene so rade svojeglavne! V zakonu pa ni pravega mesta za svojeglavnost.
 Tone je prišel domov. Ko je vstopil v sobo, pozdravil je:
 «Dober večer, Anica. Kaj si delala?»
 Anica ni odgovorila besedice, ampak hitela je nekaj pospravljati po sobi. Pospravljanje ni bilo potrebno, a delo se najde povsod, kjer in kade je človek hoče.

«Kaj ti je, Anica, da mi ne odgovoriš,» reče Tone ter stopi bliže. Anica pa je šla v drugo stran in zopet ni ničesar odgovorila. Te ženske!
 Tone je bil sicer mlad, a pameten mož. Takoj je sprevidel, da se mu mlada ženka kuja, da se maščuje. In sklenil je, da jo ozdravi za vselej te bolezni.
 Isti večer se ni besedica več izpregovorila med njima. Anica ni hotela, a tudi Tone ni hotel.
 Napočil je drugi dan, ponedeljek. Imela sta vsak svoje delo in ogibala sta se jeden drugega, kolikor sta se mogla. Anica bi danes že rada govorila, zdel se ji je neizmerno dolg čas. Toda prva ona ne bode začela, on mora začeti, mislila si je in molčala je celi dan. Pa tudi Tone je molčal, hotel jo je ozdraviti njene svojeglavnosti.
 Prišel je tretji dan. Anici so stopile vsak trenotek solze v oči. Škoda je bila za lepe oči. Nič ni bila več huda na Toneta, toda prva izpregovoriti, zdelo se ji je nemogoče. Tone bi se ji smejal. Zakaj ne začne on govoriti, saj bi mu danes takoj odgovorila. Tone pa je ostal rasen in tih.
 Bilo je istega dne na večer. Tone še je bil zunaj pri delu. Anica pa je sedela v sobi ter si z roko podpirala krasno glavico. Pri srcu ji je bilo tako težko, neizrecno težko,

kakor še nikdar v življenju. Tako ne more več živeti z možem, katerega ljubi, ljubi z vsem svojim srcem. Solze, gorke solze so se ji udirale po mladem obrazu. Tone vstopi v sobo, a ne zmeni se za Anico. To jo je še bolj zabolelo. Tedaj je zaihtela Anica na ves glas in skrila svoj obraz v obe roki. Sedaj je prišel za Toneta pravi čas. Stopil je k njej, prijel jo za obe roki ter jo vprašal:
 «Anica, kaj ti je? Zakaj jokaš?»
 Anica mu ni odgovorila besedice, pač pa se je oklenila njegovega vratu ter začela še glasneje ihteti ob njegovi strani . . .
 Ko se je izjokala, bilo je med njima zopet vse poravnano. Jezik se jima je razvezal, in govorila sta toliko, kakor da bi se še danes prvokrat našla njih ljubeča srca.
 Anica je bila za vselej ozdravljena svoje-glavnosti, sebi in Tonetu v veliko srečo ter veselje.

Smešničar.

Ne mara kruha. — Triletni Francek sedi pri mizi, na kateri se kadi skleda dobro zabeljenih štrukljev. Odrasli molijo, in tudi Francek ima ročici sklenjeni ter poslušna molitev. Komaj domolijo do: »Daj nam danes naš vsakdanji kruh . . .!« plane pokonci, razpne roke in zakriči: «Ne kruha! Ne kruha! Škrukljev! Štrukljev!»

trebuje vsacega krajcarja. Zato so slovenski odborniki zahtevali licitacijo ali ostali so v manjšini.

Se nekaj: ljutomerska hranilnica dobiva svoje dobičke od slovenskih kmetov. Koliko pa zanje izda? Koliko da hranilnica za ubožno deco Frana-Joževe šole, ali za gasilna društva ali za gospodarske namene? Odgovor je kratek: nič. Ob priliki bomo povedali, zakaj je tako.

Zdole pri Kozjem ni edina občina, kakor je «Slov. Gospod.» poročal v 51. št. l. l., ki slovenski uraduje, ter ima samo slov. pečat. Takih občin je več v tem okraju. Št. Vid je bil že pred več ko dvema letoma sklenil slov. uradovanje, ter si naročil slov. pečat. Čudimo se le, da se zavedni in zmožni občinski predstojnik na Lokah ne more sprijazniti s popolnoma slov. uradovanjem. Presečno, Prevorje so slov. občine z uradovanjem in pečatom. Zvedeli smo, da se je Zagorje že pred 2 in pol leta za slov. uradovanje izreklo ter ima samo slov. pečat. Le na živinske potne liste še bojda občinski predstojnik nemškega «pritisne», misleč, za živinske liste je že ta dober. Upamo pa, da se bo sedaj poboljšal. Druge občine pa, katere se še niso odločile za slov. uradovanje, naj to nemudoma store, da se pokažemo pred svetom, da je kozjanski okraj zaveden in slovensk. Še eno. Občine, ki so blizu Kozjega ter imajo tamkaj svojo pošto, naj podregajo na višjem mestu, zakaj se na njihove prošnje ne ozira ter ne naroči na pošti dvojezični pečat. Doseglo se je na Pilštajnu, na Planini, mora se torej tudi v Kozjem. Isto naj stori občine okoli Sv. Petra in Početrtka.

Iz gornjeradgonskega okraja. (Okr. zastop.) Kdo bo prihodnji načelnik gornjeradgonskega okrajnega zastopa? Oglašajo se v tej zadevi razni glasovi iz občinstva. Eni ga hočejo imeti pri Sv. Petru; Jurijevčani pravijo: »Zakaj pa pri nas ne?« Kapelčani vprašajo: »Zakaj pa enkrat pri nas ne?« Negovčani velijo: »Kaj smo pa tē mi?« Ti različni glasovi so znamenje, da tudi ta slovenski okraj vstaja iz dolgoletnega političnega spanja in se postavlja na lastne noge. Pri teh različnih glasih je pa to najbolj veselo znamenje, da so vsi pošteni možje tega okraja v tem edini, da mora biti prihodnji načelnik znan kot odločen kristijan in odločen Slovenec. Takih pa v tem okraju ne manjka in zato se bode želji volilcev, želji naših mož lahko ugodilo.

Mnogi bodo vprašali, kaj pa bo z dose-danjim načelnikom? Ali se bo zopet pote- goval za mesto načelnikovo v okrajnem za- stopu? Na to odgovarjamo, da smo slišali iz zanesljivega vira, da ne misli več biti načelnik. Zato nočemo o njem reči danes niti besedice. Ampak sedaj je naša prva naloga, da opozarjamo volilce, naj si izberejo za pri- hodnje volitve iz svoje sredine kot kandidate za okrajni zastop možje, ki so znani kot verni kristijani, kot odločni Slovenci, in ki imajo srce in smisel za gospodarski blagor našega okraja. Najbolj sposobnega izmed teh mož si hočemo potem izbrati za načelnika, najsi bo potem iz katerekoli župnije. Pri- pravljajmo se že sedaj na volitve, ki se nam bližajo brzimi koraki. Naše geslo pa bodi: Vsak kdor hoče priti v okrajni zastop, naj bo pošten katoličan, odločen Slovenec in vnet za gospodarski napredek našega okraja! Naprej!

Št. Ilj v Slov. goricah. (Naša or- ganizacija.) Pri nas se je osnovala po prizadevanji »Zveze slovenskih posojilnic« v Celji slovenska hranilnica in posojilnica. Pri ustanovnem zborovanju, katero se je v ta namen vršilo že meseca avgusta l. l. so bili izvoljeni v prvo načelstvo č. g. župnik Matija Kelemina kot predsednik, kot odborniki pa posestniki: Franjo Thaler, Janez Uhl, Jožef Reiter, Franc Cimperc, Anton Hauc, Janez Flucher in Janez Bauman. V nadzorstvu so kot predsednik g. nadučitelj Karl Sorko in gg. Jožef Ferk in Franc Celcer. Prošnja za

vpis zadruga v združni imenik se je že vložila c. kr. okrožnemu kot trgovskemu so- dišču v Mariboru in bode začela ta hranil- nica in posojilnica poslovati kakor hitro se vpis izvrši.

Izvoljeno načelstvo in nadzorstvo te nove zares prepotrebne hranilnice in posojilnice nam je lahko porok za to, da se je posta- vila zadruga na krepko podlago in da bode ista v stanu, oteti marsikatero žrtev po- žrešnim sovražnim krempljem.

Priporočamo rodoljubom ob jezikovni meji in v mešovitih krajih, naj tudi ustanav- ljajo posojilnice kjer je le mogoče, da posta- vimo tako močne stebre proti ugrabljivim sosedom, kateri prežé na vsako ped naše zemlje in rešimo v zadnjem času, kar je še mogoče. »Zveza slovenskih posojilnic« v Celji, ktera je tako radovoljno podpirala ustanav- ljanje naše hranilnice, bode gotovo tudi isto- tako rada pospeševala ustanavljanje enakih zadrug po drugod. Treba se je le na-njo obr- niti. Na delo toraj rojaki!

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

(Javni shod), sklican na danes v Ma- ribor, se je prepovedal. Takoj so se storili potrebni koraki, da se vrši zaupni shod po § 2. zborovalne postave. Iz vseh krajev Sp. Štajarja prihajajo zaupni možje, da se ude- ležé shoda.

(Dobro, mi pridemo!) V pondeljek so imeli tudi mariborski socijalni demokratje zborovanje, na katerem so zahtevali, kar si mi že leta in leta želimo, odstranitev časni- karskega koleka. Pri tem shodu so želeli, naj se oglasi tudi kak krščanski socijalist, ako je navzoč. Dobro, mi pridemo, ako nas želite. Toda zajamčena nam mora biti prostost go- vora in, da nas ne boste s surovo silo na- padali. Mi znamo zagovarjati svoja načela, a pretepanje ni naša navada.

(Smrt.) Pri Sv. Lovrencu na dravskem polju je umrl g. Jakob Jurič, zaveden Slo- venec, večletni župan, cerkveni ključar itd. Blag mu spomin.

(Zavedne občine.) Občinski odbor občine Sv. Kunigunda na P. je v svoji seji dne 11. decembra 1898 soglasno sklenil prošnji za nadsodišče in za vseučilišče v Ljubljani. Čast!

(Tržko planinsko pravico na Me- nini) so si hoteli gornjegrajski tržani razde- liti, c. kr. okrajno glavarstvo v Celju pa je vso zadevo vstavilo in prepovedalo. — V gornjegrajski okolici se strastno agituje za izselitev v Ameriko. Prihodnjič izpregovo- rimo o tem resno besedo.

(Nemška omika v Celju.) Piše se nam, da so na jednom lepaku v obližji ro- tovža, s kojimi se oznanjuje cesarjeva za- hvala, zapisane pod imenom grofa Thuna in dv. svetnika Netolitzke s svinčnikom besede, kojih v svojem listu niti priobčiti ne moremo, ki pa kažejo nemško omiko v Celju v vsej svoji nagoti.

(V St. Lovrencu na Drav. polju) je šola zaprta zaradi škrlatice in davice, ki razsaja med otroci, posebno med šolskimi.

(Nemško gledališče pa Slovenci.) Iz Celja nam piše prijatelj: Tudi za letošnje gledališko dobo so naši Nemci srečno vlovili neko gledališko družbo, ki je sicer prav na- vadne vrednosti, pa je zato s svojimi od- škodninskimi zahtevami bolj skromna in — na čemur je našim Celjanom menda naj- več ležeče — zna tudi hajlati. Čudno se nam zdi, da tudi mnogo naših ljudij zahaja v nemško gledališče. Ako primemo takega »narodnjaka« zaradi njegovega ravnanja, ima kopico praznih izgovorov. Kadar se priredi igra, v kateri se očitno žali narodni čut Slo- vencev, kako se neki tedaj počutijo naši »narodnjaki«? Ali je zameriti igralcem, ako

se že sami norčujejo iz Slovencev, ki jim nosijo kruh v gledališče? Ne! Pa naj kdo po- reče, da celjski Slovenci nismo skromni in dobrodušni.

(Vsiljenec med plemeniti narod.) Zadnjič je neki celjski pragerman, ki pa je slovenske krvi in se od slovenskega ljudstva prav dobro redi, v neki družbi zatrdjeval, da so Nemci kot plemeniti narod (Edelvolk) po- klicani, da vladajo Slovence, kot manjvreden narod. Oj ti ljubi posiljenec, kaj pa je neki tebe zavleklo med ta »Edelvolk«, gotovo le želja po vladanju.

(Vspeh zavednosti.) Pošta v Ivanj- kovcih je na prizadevanje ondotnih občin dobila dvojezični pečat. To bi naj bilo v vspodbudo marsikaterim še zaspanim ob- činam.

(Iz Zakota pri Brežicah) nam pišejo, da se je proti izvršenim občinskim volitvam vložil ugovor. Ako bodo volitve ovržene in se raz- pisale nove volitve, naj se jih Slovenci vde- ležé v obilnejšem številu.

(Vojniške občinske volitve) so izpale za nas Slovence nepovoljno. Ker med gla- savi Nemcev in Slovencev ni velike razlike, bo se pri prihodnjih volitvah lahko zmagalo, ako se bo že sedaj začelo na slovenski strani požrtvovalno v to svrhu delovati.

(Svojo pošto) dobi v kratkem Laporje. Je že dovoljena in razpisana. Prosilo je za pošto 5 občin in sicer Laporje, Hošnica, Žabljek, Verhole in Pretrež. Vse te občine uradujejo slovenski. Tudi prošnja za pošto so vložile v slovenskem jeziku in zaradi tega se je cela stvar precej zavlekla, naposled pa so nas vendar uslišali. Največ zaslug za novo pošto si je pridobil prejšni tukajšnji učitelj J. Terčak, sedaj nadučitelj pri sv. Frančišku. Hvala mu bodi!

(Cesarski rodovini udano ljudstvo.) Iz Brežic nam pišejo: Vsem je še v živem spominu grozni zločin, ki se je izvršil 10. septembra v Genevi nad našo cesarico. Mesta ter vasi so tekmovala, da izrazijo svojo otroško ljubezen po pokojni Elizabeti; tudi naš okraj ni smel zaostati. Novega leta dan postavili in blagoslovili sta se v fran- čiškanski cerkvi na redovnem oltarju tretjega reda krasni sohi sv. Elizabete in sv. kralja Ludovika. Navzoči so bili vsa duhovščina in zastopniki vlade, občine in vseh javnih oblastev.

(Baron Moscon.) Iz Pišec se nam piše, da namerava baron Moscon vsa posestva prodati. Pred tedni mu je umrla edina hčer Marija, poročena Buttler.

(Iz šole.) Gospa Drnjač, rojena Jonke, učiteljica na Dobrni, dobila je službo pri soli v Studencih tik Maribora, na Dobrno prišla je gč. Burgarel iz Ljubljane, gč. Mrevlje iz Gorice postala je učiteljica v Dramljah, gsp. Grudnik bo učil na Kalobji, gđ. Otilija Feigl, učiteljica v Zrečah, je zavoljo bolehnosti dobila za nekoliko časa dopust. Umrl je g. Armin Serajnik, c. in kr. dvorni orožnik na Dunaju, bivši učitelj pri Sv. Miklavžu blizu Laškega trga in pozneje na Dobrni. Svetila mu večna luč!

(Zanimiv slučaj.) Iz Cvena: Nekemu kmetu v sosedstvu so minolo jesen mlatiči namlatili vsega žita ravno 300 drevenk, nič več in nič manj, ponekod bi temu rekli 600 škafov. Taka okrogla številka se brez dvombe pripeti pač redkokedaj. Taiste, ki razmer po naših krajih ne poznajo, bode zanimala še sledeča opombica. Pri nas po Murskem polju dobivajo mlatiči že od nekdej kot plačilo vsako deseto mero, in seveda hrano tudi. Kmetovalec in mlatec se toraj zavoljo zasluzka nikdar ne pogajata posebič. Na podlagi tega računa se lahko sprevidi, da so pri omenjenem gospodarju mlatiči za- služili 30 drevenk ali 60 škafov žita ali kakor pri nas pravimo, zrnja.

(C. gsp. Jožef Zagajšek.) Kakor sli- šimo iz Gradca, se bolenemu č. g. Jožefu Zagajšek, župniku na Muti, izdatno boljše godi in po besedah zdravnikov ni čisto no- bene nevarnosti več, ampak vsi se gotovo